

رسالتان موجزتان في الزكاة والصيام

**To kortfattede vejledninger om
zakāt (den obligatoriske
almisse) og ṣiyām (fasten).**

To kortfattede vejledninger om zakāt (den obligatoriske almisser) og ṣiyām (fasten).

‘Abd al-‘Azīz ibn ‘Abd Allāh ibn Bāz

To kortfattede vejledninger om zakāt (den obligatoriske almisser) og ṣiyām (fasten).

Forfattet af Hans Eminence, Shaykh

‘Abd al-‘Azīz ibn ‘Abd Allāh ibn Bāz

– må Allāh være ham barmhjertig –

Den første risālah (budskab)

Vigtige emner vedrørende az-zakāt (den obligatoriske almisser)

I Allāhs navn – Den Mest Nådige, Den Mest Barmhjertige

Al lovprisning tilkommer Allāh alene. Og velsignelser og fred være over den, efter hvem der ikke kommer nogen profet, samt over hans familie og ledsagere. Dernæst:

Anledningen til at skrive denne tekst er at give råd og påminde om den obligatoriske zakāt, som mange muslimer har været forsømmelige med, således at de ikke udreder den på den foreskrevne måde, til trods for dens store betydning og det faktum, at den er en af Islāms fem søjler, uden hvilke dets bygværk ikke kan bestå; i henhold til Profetens – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – udsagn:

«بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ، وَحَجِّ الْبَيْتِ»،

"Islām er bygget på fem [søjler]: Vidnesbyrdet om, at der ikke er nogen gud [der er værdig til tilbedelse] undtagen Allāh, og at Muḥammad er Allāhs Sendebud; at opretholde aṣ-ṣalāh (bønnen); at give zakāt (den obligatoriske almisser); at udføre ṣiyām (fasten) i Ramaḍān; og at udføre al-ḥajj (pilgrimsfærd) til Huset."¹, Dens ægthed er der enighed om.

Forskrivelsen af zakāt for muslimerne er et af Islāms mest fremtrædende fortrin og et udtryk for dets omsorg for sine følgers anliggender; på grund af dens mange fordele og de fattige muslimers presserende behov for den.

Blandt dens fordele er: at befæste kærlighedens bånd mellem den rige og den fattige; for sjælene er af natur tilbøjelige til at elske den, der gør godt imod dem.

Og blandt dens fordele er: at rense sjælen og forædle den samt friholde den fra karakteregenskaben ash-shuḥḥ (nærig grådighed og begærlig tilbageholdenhed) og gerrighed, således som den ædle Koran har henvist til denne betydning i Allāhs – ophøjret er Han – ord:

﴿خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا...﴾

¹ Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (8), og Muslim, ḥadīth nr. (16).

"Tag fra deres rigdom en ṣadaqah (zakāt), hvrved du [O Muḥammad] kan rense dem og forædle dem...." [Sūrah at-Tawbah:9:103]

Og blandt dens fordele er: at vænne muslimerne til egenskaberne al-djūd (gavmildhed), generøsitet og medfølelse med den nødlidende.

Og blandt dens fordele er: at tiltrække velsignelse, forøgelse og erstatning fra Allāh, således som Han – ophøjet er Han – siger:

﴿...وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ﴾

.." Og hvad end I giver ud af noget, så vil Han erstatte det, og Han er den bedste af forsørgerne." [Sūrah Saba':34:39], Og Profetens – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – udsagn i den autentiske ḥadīth: "Allāh siger:"

﴿يَا ابْنَ آدَمَ أَنْفِقْ نُنْفِقْ عَلَيْكَ...﴾

"O Adams søn, giv ud, så vil Vi give ud til dig..."¹. Og mange andre fordele end disse

Og der er kommet en streng advarsel vedrørende den, der er nærig med den eller forsømmer at udrede den. Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿...وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ 34 يَوْمَ يُحْمَىٰ عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فُتُكُوٰى بِهَا بِنَابُهُمْ وَيُغْوٰىهُمُ وَيُظْهِرُ لَهُمُ هٰذَا مَا كُنْتُمْ لَأَنفُسِكُمْ فَتَوْفَٰرًا مَا كُنْتُمْ تَكْنِزُونَ 35﴾

¹ Overleveret af Muslim, ḥadīth nr. (993).

34. "Og [hvad angår] dem, der ophober guld og sølv og ikke giver ud i Allāhs sag – meddel dem om en smertefuld straf."

35. "På den dag, hvor det [guld og sølv] vil blive ophedet i helvedes ild og deres pander og deres sider og deres rygge brændemærkes dermed [og der vil blive sagt til dem]: "Dette er, hvad I ophobede til jer selv. Så smag det, I plejede at ophobe." [Sūrah at-Tawbah:9:34-35] Så enhver formue, hvis zakāt ikke udredes, er en kanz (ophobet skat), som dens ejer vil blive straffet med på Opstandelsens Dag, således som den autentiske ḥadīth fra Profeten – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – viser, da han sagde:

«مَا مِنْ صَاحِبٍ ذَهَبٍ وَلَا فِضَّةٍ لَا يُؤَدِّي حَقَّهَا إِلَّا إِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَامَةِ صُفِّحَتْ لَهُ صَفَائِحُ مِنْ نَارٍ؛ فَأُحْمِيَ عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ، فَيَكْوَى بِهَا جَنْبُهُ وَجَبِينُهُ وَظَهْرُهُ كُلَّمَا بَرَدَتْ أُعِيدَتْ لَهُ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ حَتَّى يُفْضَى بَيْنَ الْعِبَادِ، فَيُرَى سَبِيلُهُ: إِمَّا إِلَى الْجَنَّةِ، وَإِمَّا إِلَى النَّارِ».

"Der er ingen ejer af guld eller sølv, som ikke udreder dets ret, uden at der på Opstandelsens Dag vil blive fremstillet plader af ild til ham. De vil blive ophedet i djahannams (helvede) ild, hvorefter hans side, hans pande og hans ryg vil blive brændemærket med dem. Hver gang de køler af, vil de blive ophedet for ham igen på en dag, hvis længde er halvtreds tusinde år, indtil der dømmes

mellem tjenerne. Derefter vil han få vist sin vej: enten til paradiset eller til Ilden.”¹

Derefter nævnte Profeten – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – ejeren af kameler, kvæg og får, som ikke udreder deres zakāt, og oplyste, at han vil blive straffet med dem på opstandelsens dag.

Og det er autentisk overleveret fra Allāhs Sendebud – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – at han sagde:

«مَنْ آتَاهُ اللَّهُ مَالًا فَلَمْ يُؤَدِّ زَكَاتَهُ مُثِّلَ لَهُ شُجَاعًا أَفْرَعُ لَهُ رَبِيبَتَانِ يُطَوِّفُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، ثُمَّ يَأْخُذُ بِهِزْمَتَيْهِ (يَعْنِي شِدْقَيْهِ)، ثُمَّ يَقُولُ: أَنَا مَالِكٌ، أَنَا كُنْرُكٌ»، ثُمَّ تَلَا النَّبِيُّ ﷺ قَوْلَهُ تَعَالَى: (وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِمَا أَنَالَهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ هُوَ خَيْرٌ لَّهُمْ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَّهُمْ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخُلُوا بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ...)»

"Den, som Allāh har givet formue, og som ikke udreder dens zakāt, vil få den fremstillet for sig som en shudjā‘ aqra‘ (en skaldet giftslange) med to sorte pletter over øjnene. Den vil blive lagt om hans hals på Opstandelsens Dag. Derefter vil den gribe ham i kæberne (dvs. mundvigene) og sige: 'Jeg er din formue. Jeg er din kanz (ophobede skat).'" Derefter reciterede Profeten – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – Hans – ophøjet er Han – ord: "Og lad ikke dem, der er nærige med det, som Allāh har givet dem af Sin gavmildhed, tro, at det er godt for dem. Tværtimod er det dårligt for dem. Det, som de

¹ Overleveret af Muslim, ḥadīth nr. (987).

var nærige med, vil blive lagt om deres hals på opstandelsens dag..." [Sūrah Āl 'Imrān:3:180].¹

Og zakāt (den obligatoriske almissee) er obligatorisk i fire kategorier: det, der frembringes af jorden af korn og frugter, fritgræssende husdyr, guld og sølv samt handelsvarer.

Og for hver af disse fire kategorier er der en fastsat niṣāb (minimumsgrænse); zakāt (den obligatoriske almissee) er ikke obligatorisk på det, som er mindre end dette. Så niṣāb (minimumsgrænsen) for korn og frugter er fem awsuq (mål-enheder). En wasq (mål-enhed) er tres ṣā' (volumenmål) efter Profetens – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – ṣā'. For dadler, rosiner, hvede, ris, byg og lignende udgør dette tre hundrede ṣā' (volumenmål) efter Profetens – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – ṣā', og dette svarer til fire håndfulde med begge hænder på en mand af gennemsnitlig bygning, når hans hænder er fyldte

Og det obligatoriske heri er 'ushr (en tiendedel), hvis daddelpalmerne og afgrøderne vandes uden omkostninger, såsom ved regnvand, floder, rindende kilder og lignende.

Men hvis de vandes med omkostninger og anstrengelse – såsom med trækdyr, vandpumpende maskiner og lignende – er det

¹ Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (1338).

obligatoriske heri niṣf al-‘ushr (en halv tiendedel – 5 %), således som det fremgår af den autentiske ḥadīth fra Allāhs Sendebud – må Allāhs fred og velsignelser være over ham.

Hvad angår niṣāb (minimumsgrænsen) for de fritgræssende kameler, kvæg samt får og geder, findes der en detaljeret forklaring herpå i de autentiske aḥādīth fra Allāhs Sendebud – må Allāhs fred og velsignelser være over ham. Den, der ønsker at kende dette, kan spørge de lærde herom. Havde det ikke været for hensigten om at fatte os i korthed, ville vi have nævnt det for fuldstændighedens skyld.

Hvad angår niṣāb (minimumsgrænsen) for sølv, er den hundrede og fyrre mithqāl (vægtenheder), og dens mål i saudiarabiske dirham er seksoghalvtreds riyal.

Hvad angår niṣāb (minimumsgrænsen) for guld, er den tyve mithqāl (vægtenheder), og dets mål i saudiarabiske pund er elleve pund og tre syvendedele af et pund, og i gram tooghalvfems gram. Det obligatoriske heri er rub‘ al-‘ushr (en fjerdedel af en tiendedel – 2,5 %) for den, der ejer en niṣāb (minimumsgrænse) af dem begge eller af én af dem, og over hvilken der er gået et helt ḥawl (måneår).

Overskuddet følger grundkapitalen og behøver derfor ikke et nyt ḥawl (måneår), ligesom afkommet af de fritgræssende husdyr følger sin

grundbestand og derfor ikke behøver et nyt ḥawl (måneår), hvis grundbestanden udgør en niṣāb (minimumsgrænse).

Pengesedler, som folk benytter i dag, har samme bestemmelse som guld og sølv, uanset om de kaldes dirham, dinar, dollar eller andre navne. Når deres værdi når niṣāb (minimumsgrænsen) for sølv eller guld, og der er gået et helt ḥawl (måneår) over dem, bliver zakāt (den obligatoriske almisser) obligatorisk på dem.

Kvindes smykker af guld eller sølv har samme bestemmelse som penge, især når de når niṣāb (minimumsgrænsen), og der er gået et helt ḥawl (måneår) over dem. I så fald er zakāt (den obligatoriske almisser) obligatorisk på dem, selv hvis de er bestemt til brug eller udlån, ifølge den mest korrekte af de lærdes to holdninger; dette på grund af den generelle betydning af Profetens – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – udsagn: «مَا مِنْ صَاحِبِ ذَهَبٍ أَوْ فِضَّةٍ لَا يُؤَدِّي زَكَاةَهَا إِلَّا إِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَامَةِ صُفِّحَتْ لَهُ صَفَائِحُ مِنْ نَارٍ».

"Der er ingen ejer af guld eller sølv, som ikke udreder deres zakāt (obligatorisk almisser), uden at der på opstandelsens dag vil blive fremstillet plader af ild til ham."¹ til slutningen af den foregående ḥadīth

¹ Overleveret af Muslim, ḥadīth nr. (987).

Og da det er fastslået fra Profeten – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – at da han så to guldarmbånd på en kvindes hånd, sagde han:

«أَتُعْطِينَ زَكَاةَ هَذَا؟». قَالَتْ: لَا. قَالَ: «أَيْسُرُكَ أَنْ يُسَوِّرَكَ اللَّهُ بِهِمَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ سِوَارَيْنِ مِنْ نَارٍ!». فَأَلْقَتْهُمَا، وَقَالَتْ: «هُمَا لِلَّهِ وَلِرَسُولِهِ».

"Giver du zakāt (den obligatoriske almisser) af disse? "Hun sagde: "Nej." Han sagde: "Vil det glæde dig, at Allāh på opstandelsens dag smykker dig med to armbånd af ild i stedet for dem?" Så kastede hun dem fra sig og sagde: "De tilhører Allāh og Hans Sendebud."¹

Og det er fastslået fra Umm Salamah – må Allāh være tilfreds med hende – at hun bar guldsmykker og sagde: "O Allāhs Sendebud, er dette en kanz (ophobet skat)?" Han sagde:

«مَا بَلَغَ أَنْ يُزَكَّى فَرَكِّي فَلَيْسَ بِكَزٍّ»

"Det, som når den grænse, hvorpå zakāt (den obligatoriske almisser) skal udredes, og derefter får sin zakāt udredt, er ikke en kanz (ophobet skat)."² Sammen med andre aḥādīth med samme betydning.

Hvad angår ʿurūd at-tidjārah (handelsvarer), som er varer bestemt til salg, vurderes de ved årets udløb, og der udredes rubʿ al-ʿushr (en fjerdedel af en tiendedel – 2,5 %) af deres værdi, uanset om

¹ Overleveret af Abū Dāwūd, ḥadīth nr. (1563), og an-Nasāʾī, ḥadīth nr. (2270), med en ḥasan (god) beretningskæde.

² Overleveret af Abū Dāwūd, ḥadīth nr. (1564).

deres værdi svarer til deres købspris eller er højere eller lavere; i henhold til ḥadīth fra Samurah – må Allāh være tilfreds med ham – som sagde:

«كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَأْمُرُنَا أَنْ نُخْرِجَ الصَّدَقَةَ مِنَ الَّذِي نُعْذُهُ لِلْبَيْعِ».

"Allāhs Sendebud – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – plejede at befale os at udrede ṣadaqah (zakāt) af det, som vi forberedte til salg."¹

Og dette omfatter grunde, der er bestemt til salg, bygninger, biler, vandpumper og andre typer af varer, der er bestemt til salg.

Hvad angår bygninger, der er bestemt til udlejning og ikke til salg, så er zakāt (den obligatoriske almisser) på deres lejeindtægter, når der er gået et helt ḥawl (måneår) over dem. Hvad angår bygningerne selv, er der ingen zakāt på dem, da de ikke er bestemt til salg. Ligeledes er der ingen zakāt på private biler og taxaer, hvis de ikke er bestemt til salg, men deres ejer har købt dem til brug.

Og hvis ejeren af en taxa eller en anden person kommer i besiddelse af penge, som når niṣāb (minimumsgrænsen), er zakāt (obligatorisk almisser) af dem obligatorisk for ham, når der er gået et helt ḥawl (måneår) over dem, uanset om han har afsat dem til underhold, til ægteskab, til køb af fast ejendom, til indfrielse af gæld eller til andre formål; dette på grund af de generelle sharī'ah-

¹ Overleveret af Abū Dāwūd, ḥadīth nr. (1562).

beviser, der påviser, at zakāt er obligatorisk i sådanne tilfælde.

Den korrekte af de lærdes holdninger er, at gæld ikke fritager fra zakāt (den obligatoriske almisser), på grund af det, der tidligere er nævnt.

Ligeledes er az-zakāt (den obligatoriske almisser) obligatorisk på de faderløses og de utilregneliges formuer ifølge flertallet af de lærde, når de når niṣāb (minimumsgrænsen), og der er gået et helt ḥawl (måneår) over dem. Deres værger er forpligtet til at udrede den med intention på deres vegne ved afslutningen af ḥawl (måneåret); på grund af de generelle beviser, såsom Profetens – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – ord i ḥadīthen om Mu‘ādh – må Allāh være tilfreds med ham – da han sendte ham til befolkningen i Yemen: «إِنَّ اللَّهَ افْتَرَضَ عَلَيْهِمْ صَدَقَةً فِي أَمْوَالِهِمْ تُؤْخَذُ مِنْ أَغْنِيَائِهِمْ، وَتُرَدُّ فِي فُقَرَائِهِمْ».

"Sandelig, Allāh har foreskrevet dem en ṣadaqah (zakāt) i deres formuer, som tages fra deres rige og gives til deres fattige."¹

Og az-zakāt (den obligatoriske almisser) er Allāhs ret. Det er ikke tilladt at udvise favorisering med den over for dem, der ikke er berettigede til den. Et menneske må heller ikke søge at opnå en fordel for sig selv ved den eller afværge en skade, og heller ikke beskytte sin formue med den eller afværge bebrejdelse fra sig selv ved den. Tværtimod er den

¹ Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (1395), og Muslim, ḥadīth nr. (19).

muslim forpligtet til at uddele sin zakāt til dens berettigede modtagere, fordi de tilhører dens rette modtagere, og ikke af noget andet formål, med et villigt sind og oprigtighed over for Allāh i dette, således at hans ansvar bliver løftet fra ham, og han gør sig fortjent til den store belønning og erstatning.

Og Allāh – ophøjet og fri for enhver ufuldkommenhed er Han – har tydeliggjort de forskellige kategorier af zakāt (den obligatoriske almisses) berettigede modtagere i Sin ædle Skrift. Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿إِنَّمَا الصَّدَقَتُ لِلْفَقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَمِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْغُرَمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَآبَنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ 60﴾

60. "Sandelig, aş-şadaqāt (zakāt-midlerne) er kun for de fattige, de nødlidende, dem, der arbejder med [at forvalte] dem, dem, hvis hjerter skal vindes, til [frigivelse af] slaver, dem, dem, der er tynget af gæld, til dem [der kæmper] i Allāhs sag og den vejfarende. [Dette er] en forpligtelse fra Allāh. Og Allāh er vidende, vis." [Sūrah at-Tawbah:9:60]

Og i afslutningen af denne ædle āyah med disse to ophøjede navne er der en påmindelse fra Allāh – ophøjet og fri for enhver ufuldkommenhed er Han – til Hans tjenere om, at Han – ophøjet er Han – er Al-‘Alīm (Den Alvidende), som kender Sine tjeneres tilstande: hvem blandt dem der er berettiget til şadaqah (zakāt), og hvem der ikke er. Og Han er Al-

Ḥakīm (Den Vise) i Sin lovgivning og Sin bestemmelse. Han placerer derfor kun tingene på de pladser, der sømmer sig for dem, selv hvis nogle af hemmelighederne bag Hans visdom er skjult for nogle mennesker; for at tjenerne kan finde ro i Hans lovgivning og underkaste sig Hans dom.

Og Allāh er Den, vi anråber om at give os og muslimerne tawfīq (guddommelig støtte og succes) til fiqh (dyb forståelse) i Hans religion, sandfærdighed i omgangen med Ham, at kappes om det, der behager Ham, og ‘āfiyah (beskyttelse og velbevarelse) mod det, der medfører Hans vrede. Sandelig, Han er Den Althørende, Den Nære!

Og må Allāhs fred og velsignelser være over Hans tjener og Sendebud Muḥammad, hans familie og hans ledsagere.

Generaldirektør for Afdelingerne for Islamisk Forskning

Fatwa, Da‘wah (forkyndelse) og Vejledning

Hans Eminence, Shaykh ‘Abd al-‘Azīz ibn ‘Abd Allāh ibn Bāz

**Den anden risālah (budskab)
Dyden ved ṣawm (fasten) og qiyām
(nattebøn) i Ramaḍān, samt en
klarlægelse af vigtige aḥkām**

(bestemmelser), som kan være ukendte for nogle mennesker.

I Allāhs navn – Den Mest Nådige, Den Mest Barmhjertige

Fra ‘Abd al-‘Azīz ibn ‘Abd Allāh ibn Bāz til enhver blandt muslimerne, som dette måtte nå. Må Allāh føre mig og dem ad de troendes vej og give mig og dem tawfiq (guddommelig støtte og succes) til forståelse af Sunnah og Koranen. Āmīn!

Allāhs fred være over jer, og Allāhs barmhjertighed og Hans velsignelser.

Herefter: Dette er en kortfattet naṣīḥah (oprigtigt råd), som vedrører dyden ved ṣawm (fasten) i Ramaḍān og dets qiyām (nattebøn), samt dyden ved at kappes i den med retskafne gerninger, samt en klarlæggelse af vigtige aḥkām (bestemmelser), som kan være ukendte for nogle mennesker.

Det er autentisk overleveret fra Allāhs Sendebud – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – at han plejede at bringe sine ledsagere det glædelige budskab om Ramaḍāns ankomst og informere dem – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – om, at det er en måned, hvori barmhjertighedens porte og paradisetts porte åbnes, helvedes porte lukkes, og shayāṭīn (djævlene) lænkes. Og han sagde:

«إِذَا كَانَتْ أَوَّلُ لَيْلَةٍ مِنْ رَمَضَانَ فَتُحْتَبَأُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ فَلَمْ يُغْلَقْ مِنْهَا بَابٌ، وَغُلِّقَتْ أَبْوَابُ جَهَنَّمَ فَلَمْ يُفْتَحْ مِنْهَا بَابٌ، وَصُفِّدَتِ الشَّيَاطِينُ، وَيُنَادِي مُنَادٌ: يَا بَاغِيَ الْخَيْرِ أَقْبِلْ، وَيَا بَاغِيَ الشَّرِّ أَقْصِرْ. وَلِلَّهِ عِتْقَاءُ مِنَ النَّارِ، وَذَلِكَ كُلُّ لَيْلَةٍ».

"Når den første nat af Ramadān indtræder, åbnes paradisetts porte, og ingen af dem lukkes; og helvedes porte lukkes, og ingen af dem åbnes; og djævlene lænkes. Og en udråber kalder: 'O du, der søger det gode, kom frem, og o du, der søger det onde, hold inde.' Og Allāh har mennesker, som Han frigiver fra ilden, og dette sker hver nat."

Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«جَاءَكُمْ شَهْرُ رَمَضَانَ شَهْرُ بَرَكَةٍ يَغْتَسَاكُمُ اللَّهُ فِيهِ: فَيَنْزِلُ الرَّحْمَةُ وَيَحُطُّ الْخَطَايَا، وَيَسْتَجِيبُ الدُّعَاءَ، يَنْظُرُ اللَّهُ إِلَى تَنَافُسِكُمْ فِيهِ فَيَبَاهِي بِكُمْ مَلَائِكَتُهُ؛ فَأَرَوْا اللَّهَ مِنْ أَنْفُسِكُمْ خَيْرًا؛ فَإِنَّ السَّقِيَّ مَنْ حَرَمَ فِيهِ رَحْمَةَ اللَّهِ».

"Ramadān er kommet til jer – en måned med velsignelse, hvori Allāh omslutter jer. Han nedsender barmhjertigheden, udsletter synderne og besvarer påkaldelsen. Allāh betragter jeres kappestrid i den og fremhæver jer med stolthed over for Sine engle. Så vis Allāh noget godt fra jer selv; for sandelig, den ulykkelige er den, der berøves Allāhs barmhjertighed i den."

Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«مَنْ صَامَ رَمَضَانَ إِيْمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ، وَمَنْ قَامَ رَمَضَانَ إِيْمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ، وَمَنْ قَامَ لَيْلَةَ الْقَدْرِ إِيْمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

"Den, der faster i Ramaḍān med ʾīmān (tro) og iḥtisāb (i håb om belønning fra Allāh), vil få tilgivet, hvad der er gået forud af hans synder. Og den, der står i qiyām (nattebøn) i Ramaḍān med ʾīmān (tro) og iḥtisāb (i håb om belønning fra Allāh), vil få tilgivet, hvad der er gået forud af hans synder. Og den, der står i qiyām (nattebøn) på laylat al-Qadr (den ærefulde nat) med ʾīmān (tro) og iḥtisāb (i håb om belønning fra Allāh), vil få tilgivet, hvad der er gået forud af hans synder."

Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«يَقُولُ اللَّهُ: كُلُّ عَمَلٍ ابْنِ آدَمَ لَهُ الْحَسَنَةُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا إِلَى سَبْعِمِائَةِ ضِعْفٍ إِلَّا الصِّيَامَ فَإِنَّهُ لِي وَأَنَا أَجْزِي بِهِ؛ تَرَكَ شَهْوَتَهُ وَطَعَامَهُ وَشَرَابَهُ مِنْ أَجْلِي. لِلصَّائِمِ فَرْحَتَانِ: فَرْحَةٌ عِنْدَ فِطْرِهِ، وَفَرْحَةٌ عِنْدَ لِقَاءِ رَبِّهِ. وَلَخُلُوفٌ فَمِ الصَّائِمِ أَطْيَبُ عِنْدَ اللَّهِ مِنْ رِيحِ الْمِسْكِ».

"Allāh siger: Enhver gerning af Adams søn er for ham. Den gode gerning er ti gange dens lige op til syv hundrede gange, undtagen ṣawm (fasten), for den tilhører Mig, og Jeg belønner for den. Han har forladt sit begær, sin mad og sin drikke for Min skyld. For den, der faster, er der to glæder: en glæde ved hans fastebrydelse og en glæde ved mødet med hans Herre. Og lugten fra munden på den, der faster, er bedre hos Allāh end duften af moskus."

Og aḥādīth (profetiske beretninger) om dyden ved ṣiyām (fasten) i Ramaḍān og dets qiyām

(nattebøn), samt om dyden ved fasten i sig selv, er talrige.

Derfor bør den troende gribe denne mulighed, nemlig den gunst, Allāh har vist ham ved at lade ham nå frem til Ramaḍān. Så lad ham skynde sig til lydighedshandlinger, vogte sig for onde handlinger og stræbe efter at udføre det, Allāh har pålagt ham, især de fem ṣalawāt (bønner). De er nemlig Islams søjle, og de er de største af de obligatoriske handlinger efter ash-Shahādatayn (de to trosbekendelser). Derfor er det obligatorisk for enhver muslim og muslimsk kvinde at værne om dem og udføre dem til deres fastsatte tider med khushū‘ (ydmyg hengivenhed) og ṭuma’nīnah (indre ro og værdighed).

Og blandt dens vigtigste forpligtelser for mænd er at udføre den i djamā‘ah (fællesskab) i Allāhs huse, som Allāh har tilladt at blive ophøjet, og hvori Hans navn ihukommes, som Han – ophøjet er Han – siger:

﴿وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا مَعَ الرَّاكِعِينَ 43﴾

43. "Og oprethold aṣ-ṣalāh (bønnen), giv az-zakāt (den obligatoriske almisser) og bøj jer med dem, der bøjer sig [i tilbedelse og lydighed]." [Sūrah al-Baqarah:2:43]. Og Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿حُفِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَىٰ وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ 238﴾

238. "Vogt nøje over aṣ-ṣalawāt (bønnerne) med omhu, [særligt] den midterste ṣalāh (bøn), og stå

andægtigt og lydigt for Allāh." [Sūrah al-Baqarah:2:238]. Og Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ 1 الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خُشِعُونَ 2﴾

1. "Sandelig, de troende har opnået succes."

2. "De, som i deres ṣalāh (bøn) er khāshi‘ūn (dem, der er ydmygt underkastede over for Allāh)."

[Sūrah al-Mu‘minūn:23:1-2] Indtil Hans ord:

﴿وَالَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ 9 أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ 10 الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ 11﴾

9. "Og de, som vedvarende overholder deres ṣalawāt (bønner)." 10. "De — de er arvingerne." 11. "Som vil arve firdaws ; i det vil de være for evigt." [Sūrah al-Mu‘minūn:23:9-11]. Og Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«الْعَهْدُ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ».

"Pagten mellem os og dem er aṣ-ṣalāh (bønnen). Så den, der forlader den, har begået kufr (fornægtelse)."

Og den vigtigste af de obligatoriske handlinger efter aṣ-ṣalāh (bønnen) er udførelsen af az-zakāt (den obligatoriske almisser), som Han – ophøjet er Han – siger:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَٰلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ 5﴾

5. "Og de blev ikke befalede andet end at tilbede Allāh, oprigtige i religionen [islām] overfor Ham, [som] ḥunafā (oprigtige vendt mod Allāh og fri for afguder), og opretholde aṣ-ṣalāh (bønnen) og give

az-zakāt (den obligatorisk almisse). Og dette er den rette religion. [Sūrah al-Bayyinah:98:5]. Og Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ (56)﴾

56. "Og oprethold aṣ-ṣalāh (bønnen) og giv az-zakāt (den obligatoriske almisse) og adlyd Sendebuddet, for at I måtte blive vist barmhjertighed." [Sūrah an-Nūr:24:56].

Allāhs storslåede Skrift og Hans ædle Sendebuds Sunnah har påvist, at den, der ikke udreder zakāt (obligatoriske almisse) af sin formue, vil blive straffet dermed på opstandelsens dag.

Og blandt de vigtigste ting efter aṣ-ṣalāh (bønnen) og az-zakāt (den obligatoriske almisse) er ṣiyām (fasten) i Ramaḍān. Den er en af Islāms fem søjler, som er nævnt i Profetens – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – udsagn:

«بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ، وَحَجِّ الْبَيْتِ».

"Islām er bygget på fem [søjler]: Vidnesbyrdet om, at der ikke er nogen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh, og at Muḥammad er Allāhs Sendebud; opretholdelsen af aṣ-ṣalāh (bønnen); udredelsen af zakāt (den obligatoriske almisse); ṣawm (fasten) i Ramaḍān; og ḥadjdj (pilgrimsfærden) til Huset."

Og det påhviler enhver muslim at beskytte sin ṣiyām (faste) og sit qiyām (nattebøn) mod de ord og

handlinger, som Allāh har forbudt ham. For hensigten med ṣiyām (fasten) er at adlyde Allāh – ophøjet og fri for enhver ufuldkommenhed er Han – og at ære Hans ukrænkelige grænser, at kæmpe mod sin sjæl ved at modsætte sig dens lyster i lydighed mod dens Herre og at vænne den til tålmodighed med hensyn til det, Allāh har forbudt. Hensigten er ikke blot at afholde sig fra mad, drikke og øvrige muḥṭirāt (det, der bryder fasten). Derfor er det autentisk overleveret fra Allāhs Sendebud – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – at han sagde:

«الصِّيَامُ جُنَّةٌ، فَإِذَا كَانَ يَوْمُ صَوْمٍ أَحَدِكُمْ فَلَا يَرْفُثْ وَلَا يَصْحَبْ، فَإِنْ سَابَّهُ أَحَدٌ أَوْ قَاتَلَهُ فَلْيَقُلْ: إِنِّي صَائِمٌ»،

"Aṣ-ṣiyām (fasten) er et skjold. Når det er fastedagen for en af jer, skal han ikke tale usømmeligt og ikke skabe postyr. Hvis nogen fornærmer ham eller angriber ham, skal han sige: 'Jeg faster.'" Og det er autentisk overleveret fra ham – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – at han sagde:

«مَنْ لَمْ يَدَعْ قَوْلَ الزُّورِ وَالْعَمَلَ بِهِ وَالْجَهْلَ فَلَيْسَ لِلَّهِ حَاجَةٌ فِي أَنْ يَدَعَ طَعَامَهُ وَشَرَابَهُ».

"Den, der ikke lægger falsk tale, handling efter den og tåbelig adfærd fra sig, så har Allāh intet behov for, at han lægger sin mad og sin drikke fra sig." Det bliver således klart gennem disse og andre tekster, at det påhviler den fastende at vogte sig for alt det,

som Allāh har gjort ḥarām (forbudt) for ham, og at værne om alt det, som Allāh har gjort farḍ (obligatorisk) for ham. Derved kan man håbe for ham på tilgivelse, frigivelse fra llden og accept af hans ṣiyām (faste) og qiyām (nattebøn).

Og der er anliggender, som kan være skjulte for nogle mennesker:

Blandt disse er, at det er obligatorisk for en muslim at faste med ʾīmān (tro) og ihtisāb (i håb om belønning fra Allāh), ikke af riyāʾ (at vise sig) eller sumʿah (at søge omtale), og heller ikke som efterligning af folk eller som følge af sin familie eller sit lands folk. Tværtimod er det obligatorisk for ham, at det, som driver ham til fasten, er hans tro på, at Allāh har gjort den obligatorisk for ham, og hans håb om belønning hos sin Herre deri. På samme måde skal en muslim udføre qiyām (nattebøn) i Ramaḍān med ʾīmān (tro) og ihtisāb (i håb om belønning fra Allāh), ikke af nogen anden årsag. Derfor sagde Profeten – må Allāhs fred og velsignelser være over ham:

«مَنْ صَامَ رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ، وَمَنْ قَامَ رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ، وَمَنْ قَامَ لَيْلَةَ الْقَدْرِ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

"Den, der faster i Ramaḍān med ʾīmān (tro) og ihtisāb (i håb om belønning fra Allāh), vil få tilgivet, hvad der er gået forud af hans synder. Og den, der står i qiyām (nattebøn) i Ramaḍān med ʾīmān (tro)

og iḥtisāb (i håb om belønning fra Allāh), vil få tilgivet, hvad der er gået forud af hans synder. Og den, der står i qiyām (nattebøn) på laylat al-Qadr (den ærefulde nat) med ʾīmān (tro) og iḥtisāb (i håb om belønning fra Allāh), vil få tilgivet, hvad der er gået forud af hans synder."

Og blandt de ting, hvis ḥukm (bestemmelse) kan være ukendt for nogle mennesker, er det, som kan overgå den fastende af sår, næseblod, opkast eller at vand eller benzin når ned til hans hals uden hans vilje. Alle disse ting ødelægger ikke ṣiyām (fasten), men den, der fremkalder opkast med vilje, får sin ṣiyām (faste) ødelagt; ifølge Profetens – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – udsagn:

«مَنْ ذَرَعَهُ الْفَيْءُ فَلَا قَضَاءَ عَلَيْهِ، وَمَنْ اسْتَقَاءَ فَعَلَيْهِ الْقَضَاءُ».

"Den, der bliver overmandet af opkast, skal ikke indhente dagen; men den, der fremkalder opkast, skal indhente den."

Og blandt dette er, hvad der kan overgå den fastende af at udsætte ghusl (rituel afvaskning) efter djanābah (rituel urenhed efter intimt samkvem eller sædafgang) til daggry, og hvad der kan overgå nogle kvinder af at udsætte ghusl efter menstruation eller nifās (barselsblødning) til daggry. Hvis hun ser renhed før daggry, er fasten obligatorisk for hende, og der er intet til hinder for, at hun udsætter ghusl til efter daggry. Men hun må ikke udsætte det til solopgang. Tværtimod er det

obligatorisk for hende at foretage ghusl og bede ṣalāt al-fadjr (morgenbønnen) før solopgang. På samme måde må den, der er i djanābah (rituel urenhed efter intimt samkvem eller sædafgang), ikke udsætte ghusl (rituel afvaskning) til efter solopgang. Tværtimod er det obligatorisk for ham at foretage ghusl og bede ṣalāt al-fadjr (morgenbønnen) før solopgang. Og det er obligatorisk for manden at skynde sig dermed, så han når ṣalāt al-fadjr (morgenbønnen) med al-djamā'ah (menigheden).

Og blandt de ting, der ikke ugyldiggør ṣiyām (fasten), er blodanalyse og injektioner, som ikke tilsigter ernæring. Men at udsætte dette til natten er mere passende og mere forsigtigt, hvis det er muligt; ifølge Profetens – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – ord:

«دَعْ مَا يَرِيكَ إِلَى مَا لَا يَرِيكَ».

"Forlad det, der vækker tvivl hos dig, til fordel for det, der ikke vækker tvivl hos dig."

Og Profetens – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – udsagn:

«مَنْ اتَّقَى الشُّبُهَاتِ فَقَدْ اسْتَبْرَأَ لِدِينِهِ وَعَرْضِهِ».

"Den, der vogter sig for shubuhāt (tvivlsomme forhold), har visselig værnet om sin religion og sin ære."

Og blandt de ting, hvis ḥukm (bestemmelse) kan være ukendt for nogle mennesker, er manglen på

ṭuma'nīnah (ro og sindsro) i aṣ-ṣalāh (bønnen), hvad enten den er fard (obligatorisk) eller nāfilah (frivillig). De autentiske aḥādīth (profetiske beretninger) fra Allāhs Sendebud – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – har påvist, at ṭuma'nīnah (ro og sindsro) er en søjle blandt aṣ-ṣalāhs søjler, uden hvilken aṣ-ṣalāh ikke er gyldig. Den består i stilstand i aṣ-ṣalāh, khushū' (ydmyg hengivenhed) i den og fravær af hastværk, indtil hver ryghvirvel vender tilbage til sin plads. Mange mennesker beder i Ramaḍān ṣalāt at-tarāwīḥ (tarāwīḥ-bønnen) på en måde, hvor de ikke forstår den og ikke har ṭuma'nīnah (ro og sindsro) i den. Tværtimod udfører de den med hastige, hakkende bevægelser. Denne ṣalāh er på denne måde ugyldig, og den, der udfører den, er syndig og uden 'adjr (belønning).

Og blandt de ting, hvis ḥukm (bestemmelse) kan være ukendt for nogle mennesker, er nogle menneskers opfattelse af, at det ikke er tilladt at mindske ṣalāt at-tarāwīḥ (tarāwīḥ-bønnen) til færre end tyve rak'āt, og andre menneskers opfattelse af, at det ikke er tilladt at øge den til mere end elleve eller tretten rak'āt. Alt dette er en opfattelse, som ikke er på sin rette plads. Tværtimod er det en fejl, der strider imod beviserne.

Og de autentiske aḥādīth (profetiske beretninger) fra Allāhs Sendebud – må Allāhs fred

og velsignelser være over ham – har vist, at der er rummelighed i ṣalāt al-layl (natbønnen), og at der ikke er fastsat nogen bestemt grænse for den, som det ikke er tilladt at afvige fra. Tværtimod er det autentisk overleveret fra ham – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – at han plejede at bede elleve rak‘āt om natten, og undertiden bad han tretten rak‘āt, og undertiden bad han færre end dette, i Ramaḍān og uden for Ramaḍān. Og da han blev spurgt om ṣalāt al-layl (natbønnen), sagde han: «مَنْتَى مَنْتَى، فَإِذَا خَشِيَ أَحَدُكُمْ الصُّبْحَ صَلَّى رَكْعَةً وَاحِدَةً تُؤْتِرُ لَهُ مَا قَدْ صَلَّى».

"To og to. Når en af jer frygter daggryet [dvs. at fadjr-tiden er ved at indtræde], skal han bede én rak‘ah, som gør det, han har bedt, til witr (et ulige antal)." Dens ægthed er der enighed om.

Og han fastsatte ikke et bestemt antal rak‘āt, hverken i Ramaḍān eller uden for Ramaḍān. Derfor bad ledsagerne i ‘Umars tid – må Allāh være tilfreds med ham – undertiden treogtyve rak‘āt og undertiden elleve rak‘āt. Alt dette er autentisk overleveret fra ‘Umar – må Allāh være tilfreds med ham – og fra ledsagerne i hans tid.

Og nogle blandt as-salaf (de første generationer) plejede at bede seksogtrediven rak‘āt i Ramaḍān og bede witr med tre [rak‘āt], mens nogle af dem bad enogfyrre. Dette blev nævnt om dem af Shaykh al-Islām Ibn Taymiyyah og andre blandt ahl al-‘ilm (de lærde). Han nævnte også – må Allāhs

barmhjertighed være over ham – at der er rummelighed i dette anliggende, og han nævnte ligeledes, at det bedste for den, der forlænger recitationen, rukū‘ (foroverbøjningen) og sudjūd (lægge ansigtet mod jorden i hengivelse til Allāh), er at reducere antallet, mens den, der forkorter recitationen, rukū‘ og sudjūd, øger antallet. Dette er meningen med hans ord – må Allāhs barmhjertighed være over ham.

Og den, der reflekterer over hans sunnah – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – vil vide, at det bedste i alt dette er at bede elleve rak‘āt eller tretten rak‘āt i Ramaḍān og uden for Ramaḍān; fordi dette er det, der stemmer overens med Profetens – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – praksis i de fleste af hans forhold, og fordi det er mere skånsomt for de bedende og nærmere khushū‘ (ydmyg hengivenhed) og ṭuma’nīnah (ro og sindsro). Og den, der øger antallet, påhviler der ingen synd, og der er ingen misbilligelse heri, som tidligere nævnt.

Og det bedste for den, der beder med imamen i qiyām (nattebøn) i Ramaḍān, er ikke at forlade bønnen, før imamen afslutter den; på grund af Profetens – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – udsagn:

«إِنَّ الرَّجُلَ إِذَا قَامَ مَعَ الْإِمَامِ حَتَّى يَنْصَرِفَ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ قِيَامَ لَيْلَةٍ».

"Sandelig, når en mand står med imamen, indtil imamen afslutter, nedskriver Allāh for ham qiyām (nattebøn) for en hel nat."

Det er foreskrevet for alle muslimer at udvise ihærdighed i forskellige former for tilbedelse i denne ædle måned: nāfilah-ṣalāh (frivillig bøn), recitation af Koranen med eftertanke og forståelse, rigelig tasbīḥ (Subḥān Allāh), tahlīl (Lā ilāha illā Allāh), taḥmīd (Al-ḥamdu lillāh), takbīr (Allāhu Akbar), istighfār (at søge tilgivelse) og de foreskrevne påkaldelser; at påbyde det rette og forbyde det forkastelige; at kalde til Allāh; at trøste og støtte de fattige og trængende; at udvise ihærdighed i birr al-wālidayn (godhed mod forældrene) og ṣilat ar-raḥim (at opretholde slægtskabsbåndene); at ære naboen; at besøge den syge; og andre former for godhed. Dette på grund af hans – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – udsagn i den foregående ḥadīth:

«يَنْظُرُ اللَّهُ إِلَى تَنَافُسِكُمْ فِيهِ، فَيُبَاهِي بِكُمْ مَلَائِكَتَهُ؛ فَأَرَوْا اللَّهَ مِنْ أَنْفُسِكُمْ خَيْرًا، فَإِنَّ الشَّقِيَّ مَنْ حُرِمَ فِيهِ رَحْمَةُ اللَّهِ».

"Allāh betragter jeres kappestrid i den og fremhæver jer med stolthed over for Sine engle. Så vis Allāh noget godt fra jer selv; for sandelig, den ulykkelige er den, der berøves Allāhs barmhjertighed i den."

Dette skyldes, at det er overleveret fra Profeten – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – at han sagde:

«مَنْ تَقَرَّبَ فِيهِ بِخُصْلَةٍ مِنْ خِصَالِ الْخَيْرِ كَانَ كَمَنْ أَدَّى فَرِيضَةً فِيمَا سِوَاهُ، وَمَنْ أَدَّى فِيهِ فَرِيضَةً كَانَ كَمَنْ أَدَّى سَبْعِينَ فَرِيضَةً فِيمَا سِوَاهُ».

"Den, der søger nærhed [til Allāh] i den gennem en handling blandt godhedens handlinger, vil være som den, der har udført en farīdah (obligatorisk pligt) uden for den. Og den, der udfører en farīdah (obligatorisk pligt) i den, vil være som den, der har udført halvfjerds farā'id (obligatoriske pligter) uden for den."

Og på grund af Profetens – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – udsagn i den autentiske ḥadīth:

«عُمْرَةٌ فِي رَمَضَانَ تَعْدِلُ حَجَّةً، أَوْ قَالَ: حَجَّةٌ مَعِيَ».

""En 'umrah i Ramaḍān svarer til en ḥadjdj, eller han sagde: en ḥadjdj sammen med mig."

Og aḥādīth (profetiske beretninger) og āthār (overleveringer fra ledsagerne og de tidlige generationer), der viser, at det er foreskrevet at kappes og konkurrere i forskellige former for godhed i denne ædle måned, er talrige.

Og Allāh er Den, Vi anråber om at give os og alle muslimer tawfiq (guddommelig støtte og succes) til alt det, hvori Hans tilfredshed findes, og om at acceptere vores ṣiyām (faste) og qiyām (nattebøn), bringe vores forhold i orden og beskytte os alle mod

de vildledende prøvelser. Ligeledes beder vi Ham – ophøjet og fri for enhver ufuldkommenhed er Han – om at bringe muslimernes ledere til retledning og forene deres ord om sandheden. Sandelig, Han er Værgen derover og Den, der har magt til det.

Og Allāhs fred og barmhjertighed og Hans velsignelser være over jer

Index

To kortfattede vejledninger om zakāt (den obligatoriske almisser) og ṣiyām (fasten).....	2
To kortfattede vejledninger om zakāt (den obligatoriske almisser) og ṣiyām (fasten).....	2
Den første risālah (budskab).....	2
Vigtige emner vedrørende az-zakāt (den obligatoriske almisser).....	2
Den anden risālah (budskab).....	14
Dyden ved ṣawm (fasten) og qiyām (nattebøn) i Ramaḍān, samt en klarlæggelse af vigtige aḥkām (bestemmelser), som kan være ukendte for nogle mennesker.....	14